

Sygn. akt [REDACTED]

ORZECZENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
z dnia [REDACTED]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie
w składzie:

Patrycja Szalkiewicz	- Przewodniczący
Marcin Chmielewski	- Sędzia
Renata Huninik	- Sędzia sprawozdawca

Protokolant: Dominika Wojtas

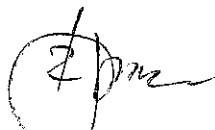
Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: Tomasza Parusa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu [REDACTED]
[REDACTED] sprawy przeciwko radcy prawnemu [REDACTED]
wpisanemu na listę radców prawnych w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Szczecinie,
pod numerem [REDACTED] obwinionemu o to, że:

1. dnia [REDACTED] w [REDACTED] działając jako pełnomocnik [REDACTED]
bez uzgodnienia ze swoim klientem przesunął termin zapłaty wierzytelności dłużnikowi
tej wierzytelności [REDACTED] o [REDACTED] oraz żądał zapłaty zaległej ceny
bezpośrednio na swój rachunek bankowy,
czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy
prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy
prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie
z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, etycznego obowiązku dbania
o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności
publicznej i w życiu prywatnym oraz etycznego zakazu brania udziału i uczestniczenia
w jakikolwiek sposób w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub
podważały do niego zaufanie,

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach
prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,
stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców
Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy
Prawnego

2. w okresie od dnia [REDACTED] do [REDACTED] w [REDACTED]
[REDACTED] świadczył na rzecz [REDACTED] usługi doradztwa prawnego
związane z obroną przed roszczeniami o zapłatę ceny z tytułu umowy sprzedaży
wierzytelności wobec [REDACTED] zawartej przez [REDACTED]
[REDACTED] w sytuacji, gdy uprzednio świadczył usługi na rzecz [REDACTED]
polegające na pośrednictwie w sprzedaży wierzytelności wobec [REDACTED] oraz
przygotowaniu projektu umowy cesji tej wierzytelności,
czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy
prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy
prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie
z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością, etycznego obowiązku dbania
o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności
publicznej i w życiu prywatnym, etycznego zakazu brania udziału i uczestniczenia
w jakikolwiek sposób w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub
podważały do niego zaufanie, etycznego zakazu prowadzenia sprawy i udzielania w
jakiegokolwiek formie pomocy prawnej w przypadku wcześniejszego udzielenia stronie
przeciwnej pomocy prawnej w tej sprawie albo w sprawie z nią związanej oraz

etycznego obowiązku powstrzymania się od występowania na rzecz nowego klienta w przypadku występowania ryzyka naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta lub w przypadku gdy posiadana wiedza o sprawach poprzedniego klienta dałaby nowemu klientowi nieuzasadnioną przewagę

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i 2, art. 19 oraz art. 22 ust. 1 lit. a i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

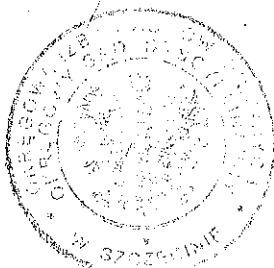
o r z e k a:

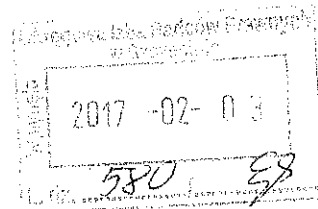
- I. uznać Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOR] za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniach [REDAKTOR] r. w [REDAKTOR] działając jako pełnomocnik [REDAKTOR] bez uzgodnienia ze swoim klientem przesunął termin zapłaty wierzytelności dłużnikowi tej wierzytelności [REDAKTOR] o [REDAKTOR] oraz żądał zapłaty zaległej ceny bezpośrednio na swój rachunek bankowy, czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym oraz etycznego zakazu brania udziału i uczestniczenia w jakikolwiek sposób w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie, tj. czynu z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierza za ten czyn karę nagany;
- II. uznać Obwinionego radcę prawnego [REDAKTOR] za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w punkcie 2 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, tj. czynu z art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i 2, art. 19 oraz art. 22 ust. 1 lit. a i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i wymierza za ten czyn karę upomnienia;
- III. na podstawie art. 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych za czyny określone w pkt I i II wymierzyć karę łączną nagany;
- IV. kosztami postępowania w kwocie [REDAKTOR] zł (słownie: [REDAKTOR]) na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Szczecinie obciąża radcę prawnego [REDAKTOR]

Renata Huninik

Patrycja Szalkiewicz

Marcin Chmielewski

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia [REDACTED] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Szczecinie, wniósł o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawemu [REDACTED] zarzucając, że:

- 1) [REDACTED] działając jako pełnomocnik [REDACTED] bez uzgodnienia ze swoim klientem przesunął termin zapłaty wierzytelności dłużnikowi tej wierzytelności [REDACTED] oraz żądał zapłaty zaległej ceny bezpośrednio na swój rachunek bankowy, czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym oraz etycznego zakazu brania udziału i uczestniczenia w jakikolwiek sposób w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie, popełniając przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

- 2) w okresie od [REDACTED] [REDACTED] świadczył na rzecz [REDACTED] usługi doradztwa prawnego związane z obroną przed roszczeniami o zapłatę ceny z tytułu umowy sprzedaży wierzytelności wobec [REDACTED] zawartej przez [REDACTED] [REDACTED] w sytuacji gdy uprzednio świadczył usługi na rzecz [REDACTED] polegające na pośrednictwie w sprzedaży wierzytelności wobec [REDACTED] oraz przygotowaniu projektu umowy cesji tej wierzytelności, czym dopuścił się naruszenia ustawowego obowiązku wykonywania zawodu radcy prawnego ze starannością wynikającą z wiedzy prawniczej oraz zasad etyki radcy prawnego, etycznego obowiązku wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należyłą starannością, etycznego obowiązku dbania o godność zawodu przy wykonywaniu czynności zawodowych, a także w działalności publicznej i w życiu prywatnym, etycznego zakazu brania udziału i uczestniczenia w jakikolwiek sposób w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie, etycznego zakazu prowadzenia sprawy i udzielenia w jakiegokolwiek formie pomocy prawnej w przypadku wcześniejszego udzielenia stronie przeciwnej pomocy prawnej w tej sprawie albo w sprawie z nią związanej oraz etycznego obowiązku powstrzymania się od występowania na rzecz nowego klienta w przypadku występowania ryzyka naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta lub w przypadku gdy posiadana wiedza o sprawach poprzedniego klienta dałaby nowemu klientowi nieuzasadnioną przewagę, popełniając przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6.07.1982 r.

o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 i ust. 2, art. 19, art. 22 ust. 1 lit. a oraz art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sprawa dyscyplinarna została wywołana skargą [REDAKTOWANO] w której zarzucił on radcy prawnemu [REDAKTOWANO] że ten dopuścił się działania na jego szkodę – jako mocodawcy - poprzez nienależyte wykonywanie obowiązków służbowych i wykorzystanie braku wiedzy i świadomości prawnej mocodawcy w tym jego trudnej sytuacji majątkowej.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dane zebrane w toku dochodzenia uzasadniły w sposób dostateczny podejrzenie, że radca prawny [REDAKTOWANO] dopuścił się popełnienia zarzucanych przewinień dyscyplinarnych, co skutkowało wydaniem przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienia z dnia [REDAKTOWANO] r. o przedstawieniu zarzutów między innymi w odniesieniu do czynów opisanych we wniosku.

Zarzuty zostały przedstawione obwinionemu dnia [REDAKTOWANO]. Wezwany w celu przesłuchania w tym dniu obwiniony nie przyznał się do zarzucanych czynów i złożył wyjaśnienia, w których powoływał się głównie na prywatny charakter zawartej ze skarżącym umowy zlecenia i opartego na niej pełnomocnictwa, brak ich związku z wykonywaniem przez niego zawodu radcy prawnego, działanie w granicach udzielonego pełnomocnictwa oraz obronę swoich interesów majątkowych. Wyjaśnienia te nie zmieniły oceny sytuacji przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w zakresie czynów objętych wnioskiem.

Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, przesunięcia przez obwinionego terminu zapłaty wierzycielności przysługującej [REDAKTOWANO] wobec [REDAKTOWANO] bez uzgodnienia ze swoim mocodawcą oraz żądania zapłaty bezpośrednio na swój rachunek bankowy nie może usprawiedliwiać zakres pełnomocnictwa udzielonego mu przez [REDAKTOWANO] bowiem bez względu na ten zakres pełnomocnik powinien mieć zawsze na względzie przede wszystkim dobro swojego mocodawcy. Obwiniony rażąco uchybił tej zasadzie, dokonując opisanych czynów wyłącznie w celu zabezpieczenia własnych interesów finansowych. Nietrafna jest również obrona [REDAKTOWANO] opierająca się na okoliczności świadczenia na rzecz [REDAKTOWANO] usług związanych ze sprzedażą wierzycielności poza wykonywaniem zawodu radcy prawnego, bowiem usługi te zlecono w oparciu o zaufanie jakim został wcześniej obdarzony [REDAKTOWANO] jako radca prawny a nadto szereg czynności towarzyszących tej usłudze jak negocjowanie warunków umowy i sporządzanie jej projektu należy uznać za świadczenie pomocy prawnej, a więc wykonywanie zawodu radcy prawnego. Niezależnie od tego radca prawny ma obowiązek dbać o godność zawodu również w życiu prywatnym, toteż czyn obwinionego opisany w punkcie 1 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego narusza przepisy art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Z kolei występowanie obwinionego w imieniu [REDAKTOWANO] przeciwko [REDAKTOWANO] w związku z wypełnieniem zobowiązania [REDAKTOWANO] wynikającego z umowy sprzedaży wierzycielności zawieranej przy udziale obwinionego reprezentującego wówczas [REDAKTOWANO] jako obarczone poważnym ryzykiem naruszenia poufności wobec [REDAKTOWANO] oraz wykorzystania wiedzy pozyskanej w toku wykonywania usług na rzecz poprzedniego klienta, oprócz art. 6 i art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego naruszało dodatkowo art. 22 ust. 1 lit. a i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na rozprawie w dniu [REDAKTOWANO] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego złożył do akt sprawy pismo z dnia [REDAKTOWANO] wnosząc o dopuszczenie dowodu z tego pisma na okoliczność popełnienia czynu opisanego w punkcie 1 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, podnosząc, że pismo to zostało wskazane w piśmie z dnia [REDAKTOWANO]. Jednocześnie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał, iż czyn opisany w punkcie 1 wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, miał miejsce w dniu [REDAKTOWANO].

Po przeprowadzeniu przewodu sądowego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wniósł o uznanie radcy prawnego [REDAKTOWANO] winnym zarzucanych mu czynów i wymierzenie mu kary:

- co do czynu pierwszego – kary pieniężnej w wysokości trzykrotności minimalnego wynagrodzenia,
- co do czynu drugiego – kary upomnienia.

Obwiniony wniósł o uniewinnienie.

W przedmiotowej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny.

[REDAKTOWANO] świadczył doraźne usługi doradztwa prawnego w związku z prowadzoną przez [REDAKTOWANO] działalnością rolniczą. Jednym ze zleceń była pomoc w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym z wniosku [REDAKTOWANO] przeciwko [REDAKTOWANO].

Dowód:

- zeznania świadka - [REDAKTOWANO]
- zeznania świadka [REDAKTOWANO]
- wyjaśnienia obwinionego (k. 165-173, k. 294-300).

W toku postępowania egzekucyjnego pojawiła się koncepcja sprzedaży dochodzonej wierzytelności. W oparciu o wzajemne zaufanie powstałe w związku z dotychczasową współpracą [REDAKTOWANO] dnia [REDAKTOWANO] r. [REDAKTOWANO] zlecił [REDAKTOWANO] na zasadzie wyłączności odpłatne zbycie wierzytelności przysługującej [REDAKTOWANO] w stosunku do [REDAKTOWANO]. Wierzytelność ta wynikała z umowy przeniesienia prawa własności nieruchomości z dnia [REDAKTOWANO] zawartej w formie aktu notarialnego [REDAKTOWANO] któremu Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim, postanowieniem z dnia [REDAKTOWANO] nadał klauzulę wykonalności. Na podstawie § 1 pkt 2 w/w umowy zlecenia [REDAKTOWANO] miał udzielić nieodwołanego w terminie [REDAKTOWANO] miesięcy realizacji zlecenia pełnomocnictwa do przelewu wierzytelności. Z tytułu wykonania zlecenia Zleceniobiorca - [REDAKTOWANO] - miał uzyskać wynagrodzenie w wysokości [REDAKTOWANO] uzyskanej ceny sprzedaży wierzytelności. Tego samego dnia, tj. [REDAKTOWANO] Pan [REDAKTOWANO] aktem notarialnym [REDAKTOWANO] udzielił [REDAKTOWANO] pełnomocnictwa do odpłatnego przelewu, w tym przelewu powierniczego przedmiotowej wierzytelności. W ramach tego pełnomocnictwa Pan [REDAKTOWANO] umocowany był do:

- prowadzenia negocjacji,

- zawierania umów przedwstępnych,
- dokonywania zmian umów,
- dokonywania wszelkich czynności mających na celu uzyskanie należnej kwoty,
- reprezentowania w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie wyżej powołanego tytułu wykonawczego.

Dowód:

- umowa zlecenia z dnia [REDACTED]
- pełnomocnictwo z dnia [REDACTED]
- zeznania świadka - [REDACTED]
- zeznania świadka [REDACTED]
- wyjaśnienia obwinionego [REDACTED]

Następnie, dnia [REDACTED] r. [REDACTED] udzielił radcy prawnemu [REDACTED] [REDACTED] w zwykłej formie pisemnej, pełnomocnictwa do reprezentowania we wszystkich sprawach. Pełnomocnictwo obejmowało umocowanie do składania wszelkich oświadczeń i wniosków w imieniu mocodawcy przed sądami, organami egzekucyjnymi, urzędami administracji rządowej i samorządowej, osobami prawnymi i fizycznymi.

Dowód:

- pełnomocnictwo z dnia [REDACTED]
- zeznania świadka - [REDACTED]
- zeznania świadka [REDACTED]
- wyjaśnienia obwinionego [REDACTED]

Dnia [REDACTED] Pan [REDACTED] sprzedał [REDACTED] opisaną wyżej wierzytelność wobec [REDACTED]. Umowa została zawarta z podpisami notarialnie poświadczonymi przez Notariusza [REDACTED]. Strony ustaliły cenę sprzedaży na kwotę [REDACTED] zł powiększoną o [REDACTED] ustawowych odsetek po odliczeniu kosztów związanych z zawarciem umowy, kosztów egzekucyjnych oraz kosztów wpisu do ksiąg wieczystych i kosztów windykacji, pod warunkiem wyegzekwowania tych odsetek od dłużnika. Kwota [REDACTED] zł miała zostać zapłacona sprzedającemu w terminie do dnia [REDACTED] r. Pozostała część ceny stanowiąca część odsetek miała zostać zapłacona w terminie [REDACTED] od dnia uprawomocnienia się postanowienia o planie podziału przewidującego zaliczenie odsetek na poczet ceny płaconej za daną nieruchomość w ramach egzekucji komorniczej lub od dnia ich zapłaty w dowolnej formie. W terminie do dnia [REDACTED] r., sprzedający miał wydać kupującemu oryginał tytułu wykonawczego w celu nadania klauzuli wykonalności na nabywcę i dalszego prowadzenia egzekucji przez [REDACTED].

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia [REDACTED]
- zeznania świadka - [REDACTED]
- zeznania świadka [REDACTED]
- zeznania świadka [REDACTED]
- wyjaśnienia obwinionego [REDACTED]

Wstępny projekt umowy sprzedaży wierzytelności został przygotowany przez [REDAKTED]
[REDAKTED] Treść umowy ulegała jednak późniejszym modyfikacjom przed jej ostatecznym podpisaniem. [REDAKTED] brał także czynny udział w toku negocjacji poprzedzających zawarcie tej umowy.

Dowód:

- korespondencja e-mail wraz z załącznikami (k. 175-194),
- zeznania świadka - [REDAKTED]
- zeznania świadka [REDAKTED]
- zeznania świadka [REDAKTED]
- wyjaśnienia obwinionego [REDAKTED]

Po zawarciu umowy [REDAKTED] zwrócił się do [REDAKTED] aby niezapłacona część ceny została przez niego zapłacona bezpośrednio na konto [REDAKTED]. Powoływał się przy tym na konflikt z [REDAKTED] co do rozliczenia należnej mu prowizji. Ponieważ [REDAKTED] był jednocześnie wzywany do zapłaty reszty ceny zarówno przez [REDAKTED] jak i [REDAKTED] nabrał wątpliwości co do tego komu faktycznie ma być zapłacona reszta ceny. Dla uniknięcia wątpliwości [REDAKTED] zaproponował [REDAKTED] przedłużenie terminu zapłaty, a on w tym czasie miał zająć się sądowym dochodzeniem swojej wierzytelności od [REDAKTED]. W sprawach tych [REDAKTED] skierował do [REDAKTED] dwa pisma.

W piśmie z dnia [REDAKTED] powołując się na pełnomocnictwo notarialne z dnia [REDAKTED] wskazał [REDAKTED] aby ten realizował wszelkie płatności wynikające z umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z [REDAKTED] [REDAKTED] przypadające po dreczeniu tego pisma, na rachunek bankowy [REDAKTED] albo bezpośrednio do jego rąk.

W kolejnym piśmie, z dnia [REDAKTED] w imieniu [REDAKTED] [REDAKTED] przesunął termin zapłaty ceny sprzedaży wierzytelności do dnia [REDAKTED]. Jako przyczynę przesunięcia terminu [REDAKTED] wskazał fakt uchylania się przez [REDAKTED] od rozliczenia należnej mu prowizji.

O treści tych pism [REDAKTED] nie poinformował [REDAKTED]. O wystąpieniach tych [REDAKTED] dowiedział się dopiero w [REDAKTED] od żony jednego ze współwłaścicieli [REDAKTED].

Dowód:

- pismo [REDAKTED]
- pismo [REDAKTED]
- zeznania świadka [REDAKTED]
- zeznania świadka [REDAKTED]
- zeznania świadka [REDAKTED]
- wyjaśnienia obwinionego [REDAKTED]

Ponieważ [REDAKTED] nie zapłacił w terminie kwoty [REDAKTED] pismem z dnia [REDAKTED] nowy pełnomocnik [REDAKTED] radca prawny [REDAKTED] wezwała [REDAKTED] do zapłaty tej kwoty. Sprawa odzyskania ceny z tytułu sprzedaży wierzytelności została zlecona innemu prawnikowi ponieważ [REDAKTED] otrzymywał

informacje, że [REDAKTOR] współpracuje ze [REDAKTOR] co spowodowało utratę zaufania do dotychczasowego pełnomocnika. Ponadto we [REDAKTOR] zostało wydane przez Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia [REDAKTOR] przeciwko [REDAKTOR] w sprawie, którą [REDAKTOR] wytoczył przeciwko [REDAKTOR]

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z [REDAKTOR]
- postanowienie Sądu Okręgowego W Szczecinie. [REDAKTOR]

- zeznania świadka [REDAKTOR]
- zeznania świadka [REDAKTOR]

Dnia [REDAKTOR] radca prawny [REDAKTOR] otrzymała odpowiedź na powyższe wezwanie od radcy prawnego [REDAKTOR] działającego jako pełnomocnik [REDAKTOR]. W piśmie tym radca [REDAKTOR] wskazał, że [REDAKTOR] dokonał zapłaty na rzecz [REDAKTOR] kwoty [REDAKTOR] a zatem wezwanie do zapłaty kwoty wyższej niż [REDAKTOR] jest bezpodstawne. Zapłata pozostałej części ponadto stała się niemożliwa ze względu na zajęcie wierzytelności przez Komornika Sądowego [REDAKTOR] które nastąpiło dnia [REDAKTOR]. Ponadto [REDAKTOR] wskazał na nieprzyzwoite zachowanie [REDAKTOR] wobec [REDAKTOR] przy zawieraniu umowy sprzedaży wierzytelności. Do pisma tego nie zostało załączone pełnomocnictwo do reprezentowania [REDAKTOR]. Skarżący w toku postępowania wywołanego skargą złożył jednak do akt kopię pełnomocnictwa, z którego wynika, że [REDAKTOR] udzielił [REDAKTOR] pełnomocnictwa do reprezentowania go we wszelkich sprawach wobec wszystkich podmiotów dnia [REDAKTOR].

Dnia [REDAKTOR] r., przed notariuszem [REDAKTOR] złożył oświadczenie, że odwołuje w całości pełnomocnictwo udzielone [REDAKTOR] dnia [REDAKTOR].

Dowody:

- odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia [REDAKTOR]
- pełnomocnictwo z dnia [REDAKTOR]
- odwołanie pełnomocnictwa z dnia [REDAKTOR]
- zeznania świadka [REDAKTOR]
- zeznania świadka [REDAKTOR]
- zeznania świadka [REDAKTOR]
- wyjaśnienia obwinionego [REDAKTOR]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje.

Przewód sądowy potwierdził zaistnienie stanu faktycznego opisanego we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i przedstawionego we wcześniejszej części uzasadnienia. Wskazują na to jednoznacznie przeprowadzone przez Sąd dowody z dokumentów, zeznań świadków i wyjaśnień obwinionego.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, zgromadzone w sprawie dokumenty nie budzą

zadnych wątpliwości, co do ich wiarygodności i treści, nie były one przy tym kwestionowane przez obwinionego w trakcie postępowania. Również zeznaniom świadków: [REDACTED]

[REDACTED] – [REDACTED] Sąd dał wiarę, albowiem korespondowały ze sobą, były spójne i wzajemnie się uzupełniały – w szczególności co do przebiegu zdarzeń i okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie zarzutów przedstawionych obwinionemu w przedmiotowej sprawie.

W znacznej mierze potwierdziły je też wyjaśnienia samego obwinionego, w których w zasadzie nie kwestionował on ustalonego stanu faktycznego a jedynie prezentował inną jego ocenę.

Z przeprowadzonych dowodów wynika w sposób jednoznaczny, że obwiniony był zleceniobiorcą - pełnomocnikiem [REDACTED] w sprawie zbycia wierzytelności przysługującej [REDACTED]. Świadczą o tym przede wszystkim zgromadzone w sprawie dokumenty - umowa zlecenia z dnia [REDACTED] i pełnomocnictwo z dnia [REDACTED] w formie aktu notarialnego, a także spójne zeznania wszystkich świadków i wyjaśnienia obwinionego.

Wiarygodna a przy tym znacząca jest okoliczność wynikająca z zeznań [REDACTED] i [REDACTED] że zlecenie sprzedaży wierzytelności i pełnomocnictwo z tym związane zostało udzielone w oparciu o zaufanie jakim został wcześniej obdarzony [REDACTED] jako osoba świadcząca im usługi doradztwa prawnego. Natomiast Sąd nie dał wiary twierdzeniom obwinionego, jakoby okoliczność ta nie wpłynęła na udzielenie mu zlecenia i że otrzymał je niezależnie od tego, że jest radcą prawnym i wykonywał obsługę prawną na rzecz [REDACTED] - jako niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego.

Rozważając charakter zawartego w akcie notarialnym pełnomocnictwa - udzielonego obwinionemu w dniu [REDACTED] – prywatny czy też zawodowy, związany z wykonywaniem profesji radcy prawnego, należy zauważyć, że obejmowało ono również reprezentowanie [REDACTED] w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego, z którego wynikała przedmiotowa wierzytelność. Także późniejsze pełnomocnictwo (z dnia [REDACTED]) udzielone w zwykłej formie pisemnej służyło obwinionemu do reprezentacji zleceniodawcy w tym postępowaniu egzekucyjnym. Z kolei zarówno zgodne w tej materii zeznania wszystkich świadków jak i wyjaśnienia samego obwinionego a także korespondencja e-mailowa, wskazują wyraźnie na działania obwinionego polegające na uczestnictwie w negocjacjach warunków umowy sprzedaży wierzytelności i sporządzeniu jej projektów, a następnie wysłaniu ich drogą e-mailową do [REDACTED] i drugiej strony umowy [REDACTED] oraz notariusza dokonującego poświadczenia podpisów stron umowy (korespondencję tę [REDACTED] podpisywał jako radca prawny) oraz konsultowaniu z nimi tych projektów. Czynności te, wbrew twierdzeniom obwinionego prezentowanym na potrzeby obrony w niniejszym postępowaniu, mają ewidentnie zawodowy charakter, stąd późniejsze zachowania radcy prawnego będące przedmiotem pierwszego zarzutu tj. oparta na udzielonym obwinionemu pełnomocnictwie zmiana przez niego warunków umowy sprzedaży wierzytelności na niekorzyść swojego zleceniodawcy (przesunięcie terminu płatności ceny z tytułu sprzedaży wierzytelności o [REDACTED] i żądanie przez niego zapłaty tej ceny na swój rachunek bankowy lub bezpośrednio do swoich rąk, w sytuacji braku porozumienia w tym zakresie ze swoim zleceniodawcą - należy rozważać również z tej perspektywy. Oświadczenia w tym zakresie widoczne są wyraźnie w pismach obwinionego z dnia [REDACTED] r. i z dnia [REDACTED] r. Trzeba przy tym podkreślić, że czynności tych radca prawny dokonał celowo, wyłącznie dla zabezpieczenia realizacji swoich roszczeń finansowych wobec zleceniodawcy – [REDACTED] którego nawet o tym nie powiadomił. Świadczą o tym jednoznacznie zeznania świadka [REDACTED] a przede wszystkim wyjaśnienia samego obwinionego.

Koliduje to rażąco z wymogami etycznymi obowiązującymi radcę prawnego, który w takiej sytuacji powinien być wolny od wpływów wynikających z jego osobistych interesów. Użycie pełnomocnictwa w sposób opisany w pierwszym z zarzutów niewątpliwie jest czynnością naganną, naruszającą godność zawodu i zaufanie, którym wcześniej radca prawny został obdarzony przez swojego klienta.

Ustalenie, że przynajmniej część czynności obwinionego związana z wykonywaniem zlecenia udzielonego przez [REDAKTOWANO] miała charakter zawodowy, jest istotne również dla oceny, będących przedmiotem drugiego zarzutu, dalszych zachowań obwinionego, który świadczył doradztwo prawne i w jego ramach reprezentował drugą stronę umowy sprzedaży wierzytelności – [REDAKTOWANO] w związku z jego obroną przed roszczeniami [REDAKTOWANO] o zapłatę ceny z tej umowy. Przewód sądowy wykazał bezspornie, w oparciu o nie budzący wątpliwości dokument (odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia [REDAKTOWANO] r.) oraz spójne zeznania wszystkich świadków a także wyjaśnienia obwinionego, że [REDAKTOWANO] występował przeciwko [REDAKTOWANO] odpowiadając w imieniu [REDAKTOWANO] na skierowane do niego wezwanie do zapłaty ceny z umowy sprzedaży wierzytelności, przy kreowaniu której wcześniej brał aktywny udział, reprezentując [REDAKTOWANO]. Takie postępowanie [REDAKTOWANO] bez względu na kwalifikację prawną świadczonych przez niego na rzecz [REDAKTOWANO] usług, stwarzało uzasadnione ryzyko naruszenia poufności wobec [REDAKTOWANO] oraz ryzyko wykorzystania wiedzy pozyskanej w toku wykonywania usług na rzecz poprzedniego klienta i to niezależnie od tego, że udzielając odpowiedzi na wezwanie do zapłaty kierował się głównie informacjami pozyskanymi od [REDAKTOWANO] co do zdarzeń mających miejsce po ustaniu kontaktów z [REDAKTOWANO]. Z pewnością bowiem dysponował wiedzą dotyczącą powstawania stosunku prawnego, z którego wywodziło się zgłoszone roszczenie i sytuacji prawno-materialnej poprzedniego klienta. Wiedzy takiej nie posiadałby niezaangażowany wcześniej radca prawny. Ponadto obwiniony w tym czasie formalnie nadal pozostawał pełnomocnikiem [REDAKTOWANO] sam bowiem nigdy nie wypowiedział pełnomocnictwa a [REDAKTOWANO] odwołał je dopiero w dniu [REDAKTOWANO].

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej m.in. za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki radcy prawnego. Ustalając zakres odpowiedzialności radcy prawnego, należy mieć na uwadze również przepis art. 3 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, odwołujący się do zasad etyki radcy prawnego. Z treści tego przepisu wynika bowiem, iż prawidłowe wykonywanie zawodu radcy prawnego powinna cechować staranność wynikająca z wiedzy prawniczej oraz właśnie z zasad etyki radcy prawnego. Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za takie działania bądź zaniechania, które naruszają zasady ujęte w obowiązującym Kodeksie Etyki Radcy Prawnego.

W odniesieniu czynów obwinionego ocenianych w rozpatrywanej sprawie, zastosowanie mają wskazane we wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W przedstawionym stanie faktycznym nie budzi wątpliwości, że działania [REDAKTOWANO] będące przedmiotem pierwszego zarzutu naruszyły zarówno normy zawarte w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego - obowiązek dbania przez radcę prawnego o godność zawodu przy wykonywaniu

czynności zawodowych, w działalności publicznej i w życiu prywatnym, wykonywania czynności zawodowych zgodnie z prawem, uczciwie, rzeczowo i z należytą starannością - jak i zakaz brania udziału i uczestniczenia w jakikolwiek sposób w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu lub podważały do niego zaufanie, objęty art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Przy wymierzaniu kary za ten czyn Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę z jednej strony wagę zarzutu, którą podkreśla celowość działania obwinionego i przedkładanie przez niego własnego interesu nad interes zleceniodawcy, jako szczególnie rażące, z drugiej zaś strony dotychczasową postawę radcy prawnego, który nie był karany dyscyplinarnie i fakt, że pokrzywdzony nie doznał rzeczywistej szkody majątkowej w wyniku działań radcy prawnego.

Z tych powodów Sąd uznał za właściwą karę nagany przewidzianą w art. 65 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Także zachowanie radcy prawnego objęte drugim zarzutem należy zakwalifikować jako naruszające nakazy sformułowane w art. 6 i art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Dodatkowo czyn ten stanowi obrazę art. 22 ust. 1 lit. a i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, zakazującego radcy prawnemu prowadzenia sprawy i udzielenia w jakiegokolwiek formie pomocy prawnej w przypadku wcześniejszego udzielenia stronie przeciwnej pomocy prawnej w tej sprawie albo w sprawie z nią związanej oraz nakazującego radcy prawnemu powstrzymanie się od występowania na rzecz nowego klienta jeśli występuje ryzyko naruszenia zobowiązania do poufności wobec poprzedniego klienta.

Ponieważ przeprowadzone postępowanie dyscyplinarne potwierdziło zachowanie obwinionego sprzeczne z art. 22 ust. 1 lit. a i ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, w zasadzie jako czynność jednorazową, incydentalną, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał za odpowiednią w tym przypadku najłagodniejszą z katalogu kar przewidzianych w art. 65 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych – upomnienie.

W ocenie Sądu orzeczone kary odpowiadają zarówno stopniowi winy przy popełnieniu czynów, społecznej szkodliwości czynów, jak również spowodują osiągnięcie odpowiednich celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Wymierzenie obwinionemu kary łącznej znajduje umocowanie w treści przepisu art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, zgodnie z którym w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną. Z kolei skutkiem orzeczenia kary upomnienia i nagany jest wymierzenie łącznej kary nagany, stosownie do art. 65¹ ust. 2 pkt 1 ustawy.

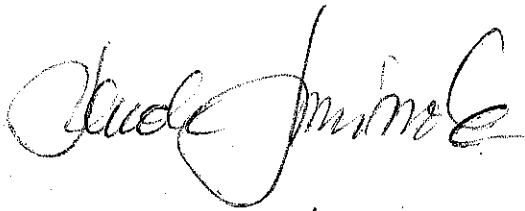
Rozstrzygając w przedmiocie kosztów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny kierował się ustawową zasadą, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony. Koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany, a ich wysokość określa, w drodze uchwały, Krajowa Rada Radców Prawnych, mając na względzie przeciętne koszty postępowania (art. 70⁶ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych).

Zgodnie z § 1 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określa się w formie opłaty wynoszącej od 500,00 zł do 3.000,00 zł - w postępowaniu przed okręgowym sądem dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym I instancji. Kwota kosztów postępowania, którą obciążono obwinionego mieści się w wysokości opłaty wskazanej uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych. Ustalając

wysokość tej opłaty Okręgowy Sąd Dyscyplinarny brał pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw i posiedzeń oraz rodzaj i stopień złożoności sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w orzeczeniu.

Od niniejszego orzeczenia przysługuje stronom oraz Ministrowi Sprawiedliwości odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Szczecinie w terminie 14 dni od daty doręczenia odpisu orzeczenia.

Marek Umieński

Szablonu Petycja